

Marek Koter

**PROFESOR ZWYCZAJNY DR HAB. MARIUSZ KULESZA
(1950–2014)
SYLWETKA I DOROBK NAUKOWY**

Szóstego sierpnia 2014 r. zmarł nagle kierownik Katedry Geografii Politycznej i Studiów Regionalnych UŁ prof. dr hab. Mariusz Kulesza.

Profesor Kulesza urodził się 16 września 1950 r. w Łodzi, tutaj też ukończył szkołę podstawową i średnią, XIX Liceum Ogólnokształcące im. Adama Mickiewicza, a następnie podjął studia na Wydziale Filozoficzno-Historycznym Uniwersytetu Łódzkiego. Przedmiotem Jego zainteresowań była historia życia wewnętrznego miast polskich. Pracę magisterską, poświęconą obyczajom miejskim w XVIII-wiecznej Polsce, pt. *Lokale typu hotelarsko-gastronomicznego w miastach polskich XVIII stulecia*, napisaną pod kierunkiem prof. dra hab. Bohdana Baranowskiego, obronił w 1976 r. i uzyskał stopień magistra historii.

W 1976 r. podjął pracę w Muzeum Historii Miasta Łodzi, w którym pracował do 1989 r., pełniąc pod koniec funkcję zastępcy dyrektora tej placówki. W latach 1981 i 1984 był stypendystą rządu Republiki Portugalskiej w zakresie dziedzictwa kulturowego i ochrony zabytków. Pracując zawodowo nadal poświęcał czas nauce. Kontynuował swoje badania poświęcone historii miast Polski Środkowej. Powstały wówczas pierwsze istotne w Jego dorobku naukowym prace poświęcone wybranym miastom: Pabianicom, Zgierzowi, Głównu oraz Łodzi, w których poruszał zagadnienia rozwoju przestrzennego tych miast w kontekście oddziaływania na ten rozwój różnych procesów – społecznych, gospodarczych i kulturalnych. Zwieńczeniem ówczesnych zainteresowań badawczych problematyką miejską była rozprawa doktorska pt. *Dzieje Zgierza do 1864 roku*, którą obronił na macierzystym wydziale w 1988 r. Promotorem pracy był prof. dr hab. Bohdan Baranowski. Przedstawił w niej, po raz pierwszy w literaturze historycznej, nie tylko ogólne dzieje Zgierza, ale również jego rozwój przestrzenny od okresu przedlokacyjnego po czasy intensywnej urbanizacji przemysłowej w XIX w. W pracy tej zwrócił uwagę na trwałość dawnych struktur przestrzennych we współczesnym planie miasta, podkreślił zróżnicowania w fizjonomii zachowanej zabudowy oraz morfologii działki siedliskowej, a także w użytkowaniu ziemi. Było to więc w istocie podejście typowo geograficzno-historyczne, które znalazło wyraźne odbicie w dalszych Jego badaniach.

Obszerne fragmenty omawianej rozprawy znalazły się następnie w zbiorowej monografii pt. *Zgierz. Dzieje miasta do 1988 r.*, wydanej pod redakcją R. Rosina w 1995 r.

Geograficzna kariera Mariusza Kuleszy rozpoczęła się 1 października 1991 r., kiedy został zatrudniony na stanowisku adiunkta w ówczesnym Zakładzie Geografii Politycznej i Ekonomicznej Regionalnej (a obecnej Katedrze Geografii Politycznej i Studiów Regionalnych). Przedmiotem Jego zainteresowań badawczych stała się geografia historyczna miast, a z czasem szczególnie morfologia i morfogeneza miast. Ważnym impulsem dla zdynamizowania tych badań był udział dra Kuleszy w międzynarodowych konferencjach stowarzyszenia naukowego ISUF (International Seminar on Urban Form) w Birmingham (1997 r.) i Florencji (1999 r.) oraz w kilku innych konferencjach międzynarodowych i krajowych poświęconych historii budowy miast, a także odbyty w latach 1994–1995 staż we Francuskim Instytucie Urbanistycznym Uniwersytetu Paryż VIII w Champs sur Marne.

Znaczne już doświadczenia badawcze dra Mariusza Kuleszy w dziedzinie historii budowy miast i ich morfologii zaowocowały w 2002 r. wartościową rozprawą habilitacyjną pt. *Morfogeneza miast na obszarze Polski Środkowej w okresie przedrozbiorowym. Dawne województwa łęczyckie i sieradzkie*. Była to pierwsza w ośrodku łódzkim praca traktująca tak dogłębnie o morfologii wszystkich osiedli, które kiedykolwiek uzyskały prawa miejskie na tym terenie, niezależnie od tego, czy je wykorzystały i czy wytworzyły typowe układy miejskie. W sumie badaniami została objęta imponująca liczba 93 miast, miasteczek i osad na terenie zajmującym przeważającą część obecnego województwa łódzkiego. Niewiele innych regionów Polski mogło się poszczycić podobnej skali opracowaniem. Autor wykazał, że geneza form przestrzennych na badanym terenie nie była jednorodna i że objęte badaniem miasta powstawały na bazie czworakiego rodzaju struktur osadniczych: 1) wielofunkcyjnego protomiejskiego zespołu przedlokacyjnego, typu gród–podgródzie–osada targowa (9 miast), z dawnych wsi targowych (30 miast), z przekształcenia układów wiejskich (53 miasta) oraz z osiedli miejskich lokowanych na tzw. surowym korzeniu (tylko 1 miasto). Ustalenia te były zaskakujące, gdyż dotychczas na ogół uważano, że większość miast w Polsce Środkowej powstała od podstaw w wyniku kolonizacji na prawie niemieckim, tymczasem badania dra Kuleszy dowiodły, że u ich genezy prawie zawsze leżały starsze, rodzime formy osadnicze. Stwierdzenia te oraz przedstawiona typologia form morfogenetycznych miast Polski Środkowej stanowiły ważne osiągnięcie naukowe dra Kuleszy.

Kolokwium habilitacyjne dra Mariusza Kuleszy odbyło się 28 września 2001 r., a Centralna komisja ds. Tytułu Naukowego i Stopni Naukowych nadała Mu stopień doktora habilitowanego 25 lutego 2002 r. Nominację na stanowisko profesora nadzwyczajnego Uniwersytetu Łódzkiego otrzymał 1 maja 2004 r.

W roku akademickim 2003/2004, równolegle do zatrudnienia w UŁ, dr hab. Mariusz Kulesza podjął pracę, na pół etatu, na stanowisku profesora w Wyższej Szkole Handlowej im. Króla Stefana Batorego w Piotrkowie Trybunalskim, gdzie prowadził m.in. wykłady z historii gospodarczej. W uczelni tej przepracował siedem lat.

Ważnym wydarzeniem w karierze naukowej dra hab. Kuleszy było powołanie Go 1 grudnia 2002 r. na kierownika nowo utworzonego, w ramach Katedry Geografii Politycznej i Studiów Regionalnych UŁ, Zakładu Geografii Historycznej i Dziedzictwa Kulturowego. Stworzyło to impuls do zdynamizowania Jego badań geograficzno-historycznych, już w wymiarze zespołowym.

W trakcie pracy zawodowej w Uniwersytecie Łódzkim prof. Kulesza uczestniczył w ponad 50 konferencjach naukowych, w tym w blisko 30 międzynarodowych, niemal z reguły z referatem. Brał udział w konferencjach, kongresach bądź sympozjach m.in. w Czechach, Francji, Słowacji, Rumunii, Słowenii, Szwecji, Wielkiej Brytanii, Włoszech, Stanach Zjednoczonych i Brazylii. Był też organizatorem lub współorganizatorem kilku konferencji naukowych o zasięgu ogólnopolskim poświęconych geografii historycznej oraz ośmiu międzynarodowych konferencji z geografii politycznej organizowanych w cyklu dwuletnim przez Katedrę Geografii Politycznej i Studiów Regionalnych UŁ, zwanych „konferencjami łódzkimi”.

W zakresie badań naukowych prof. Kulesza współpracował w ramach międzynarodowych projektów badawczych z uniwersytetami i ośrodkami naukowymi w Preszowie (Słowacja), Birmingham (Wielka Brytania) i Ljubljanie (Słowenia), a w zakresie wymiany studentów i wspólnych ćwiczeń terenowych z uniwersytetem w Karlstadzie (Szwecja).

Profesor Kulesza był redaktorem lub współredaktorem trzech zbiorowych prac naukowych oraz współredaktorem wydawanego przez Instytut Geografii Społeczno-Ekonomicznej i Organizacji Przestrzeni czasopisma naukowego *Folia Geographica Socio-Oeconomica*, pełniąc w Komitecie redakcyjnym w latach 1997–2000 funkcję sekretarza naukowego, od 2001 r. zastępcy redaktora naczelnego, a od 1 stycznia 2013 r. funkcję redaktora naczelnego.

Oprócz działalności *stricto* naukowej, prof. Kulesza aktywnie angażował się w działalność organizacyjną Wydziału Nauk Geograficznych UŁ. Z rekomendacji Rady Wydziału od 2002 r. nieprzerwanie, przez cztery kadencje, pełnił funkcję przewodniczącego Wydziałowej Komisji Wyborczej. Od 2002 r. do 2005 r. był pełnomocnikiem dziekana ds. wojskowego szkolenia studentów na WNG, a od 2005 r., nieprzerwanie, pełnomocnikiem rektora UŁ ds. organizacji przysposobienia obronnego na Wydziale Nauk Geograficznych. Przez jedną kadencję był członkiem Rady Bibliotecznej Instytutu Geografii Społeczno-Ekonomicznej i Organizacji Przestrzeni, a od 2008 r. członkiem Zespołu Doradczego dziekana Wydziału Nauk Geograficznych. Ponadto wielokrotnie był członkiem komisji egzaminacyjnej na kierunku geograficznym, a od kilku lat pełnił funkcję przewodniczącego komisji egzaminów magisterskich w IGSEiOP,

parokrotnie był też członkiem komisji doktorskich na macierzystym Wydziale. W roku akademickim 2002–2003 pełnił funkcję kierownika Podyplomowego Studium Wiedzy o Regionie i Edukacji Europejskiej przy IGSEiOP, a w ostatnim okresie objął funkcję zastępcy przewodniczącego Rady Programowej nowo tworzonego międzywydziałowego kierunku regionalistyka kulturowa.

Profesor Kulesza angażował się również w działalność na rzecz Łodzi i regionu łódzkiego. Współuczestniczył w opracowaniu ekspertyzy w sprawie zasięgu województwa łódzkiego w okresie poprzedzającym jego utworzenie oraz w wojewódzkim programie opieki nad zabytkami na lata 2008–2011. Brał też udział w procesie tworzenia programu nauczania dla szkół w zakresie dziedzictwa kulturowego Łodzi i regionu łódzkiego, a także w inspirowanym przez władze miejskie procesie tworzenia programów ochrony dziedzictwa kulturowego Łodzi, a przez władze wojewódzkie procesie planowania i opracowania strategii rozwoju.

Wyrazem uznania dla pozycji naukowej prof. Kuleszy było zaproszenie Go do ogólnopolskich gremiów naukowych. W latach 2007–2010 był członkiem Zespołu Problemowego ds. Obszarów Miejskich i Metropolitalnych Komitetu Przestrzennego Zagospodarowania Kraju PAN. Brał też udział w posiedzeniach Komisji Geografii Historycznej Komitetu Nauk Historycznych PAN.

W okresie ponad dwudziestoletniego zatrudnienia w Uniwersytecie Łódzkim prof. Kulesza realizował wszelkie rodzaje zajęć dydaktycznych, od ćwiczeń i ćwiczeń terenowych oraz wykładów aż po seminaria magisterskie i doktorskie. W sumie prowadził zajęcia z ok. 40 przedmiotów na Wydziale, najpierw Biologii i Nauk o Ziemi, a następnie Nauk Geograficznych, na kierunku geograficznym, a od kilku lat także na kierunku gospodarka przestrzenna; gościnnie wyładał też na innych wydziałach. Ponadto, jak już wspomniano, przez siedem lat prowadził zajęcia na kierunku stosunki międzynarodowe w Wyższej Szkole Handlowej im. Króla Stefana Batorego w Piotrkowie Trybunalskim.

Łącznie prof. Kulesza wypromował ponad stu magistrów oraz pięćoro doktorów.

Jego działalność dydaktyczna nie ograniczała się wyłącznie do prowadzenia zajęć, dla wielu z nich opracował też treści programowe. Tego typu programy dydaktyczne przygotował m.in. do nauczania historii gospodarczej XIX i XX w. (dla I roku geografii studiów stacjonarnych i niestacjonarnych), geografii historycznej (dla I roku studiów magisterskich na specjalizacji z geografii politycznej, historycznej i studiów regionalnych) oraz ochrony krajobrazu kulturowego (dla III roku studiów stacjonarnych i niestacjonarnych). Ponadto, we współautorstwie, opracował informator programowy kształcenia regionalnego w zakresie dziedzictwa kulturowego Łodzi i regionu łódzkiego dla nauczycieli przedszkoli, szkół podstawowych i średnich oraz informator wiedzy o regionie dla podyplomowego studium kształcenia europejskiego i regionalnego. Był także współautorem programu dydaktycznego nowego, interdyscypli-

narnego kierunku – regionalistyka kulturowa – utworzonego wspólnie przez trzy wydziały: Filozoficzno-Historyczny, Filologiczny oraz Nauk Geograficznych.

Profesor Mariusz Kulesza dał się poznać jako twórczy i zaangażowany nauczyciel akademicki, ceniony wykładowca, opiekun i promotor prac licencjackich, magisterskich i doktorskich. Przez studentów był szanowany za wiedzę i erudycję oraz powszechnie lubiany za poczucie humoru i okazywaną im życzliwość.

Za działalność naukową i dydaktyczną był pięciokrotnie wyróżniany nagrodą naukową – indywidualną i zespołową – rektora Uniwersytetu Łódzkiego oraz czterokrotnie podobnymi nagrodami dziekana Wydziału Nauk Geograficznych.

Profesor Mariusz Kulesza ma znaczący dorobek naukowy, wyróżniający się liczbą 103 publikacji, w tym 75 oryginalnych, często cytowanych w literaturze specjalistycznej. Ich problematyka jest zróżnicowana. Dominują prace z zakresu geografii historycznej osadnictwa, w tym zwłaszcza dotyczące rozwoju przestrzennego oraz morfogenezy i morfologii miast. Większość z nich jest poświęcona miastom Polski Środkowej, pod którą to nazwą historycy rozumieją obszar dawnych ziem łęczyckiej i sieradzkiej; część z prac odnosi się jednak także do terytorium całego obecnego regionu łódzkiego. W tej grupie prac wyróżnić można kilka odmiennych ujęć problematyki miejskiej. Jedno dotyczy prezentacji rozwoju przestrzennego pojedynczych wybranych miast – Pabianic, Uniejowa, Szadku, Brzezin, Nowego Miasta nad Pilicą i Turku, a także poszczególnych dzielnic Łodzi. Bardziej interesujące są jednak prace o ujęciu problemowym, traktujące o różnych aspektach morfologii i morfogenezy miast. Szczególnie wartościowe są prace dotyczące pierwotnego rozplanowania miast regionu łódzkiego. Należą do nich zwłaszcza prace o genezie przedlokacyjnych i lokacyjnych układów przestrzennych tych miast, o rozplanowaniu wczesnomiejskich osad targowych i ich śladach we współczesnych planach niektórych miast, o kształtach i wymiarach rynków i placów miejskich w miastach lokacyjnych, a także o zagospodarowaniu gruntów miejskich (rozłogów). Z rozważań tych prof. Kulesza wywodzi uwagi o wartościowych, zabytkowych układach przestrzennych niektórych miast Polski Środkowej. Interesujące są również pewne subregionalne ujęcia wymienionej problematyki, np. o morfogenezie miast na pograniczu śląsko-wieluńsko-sieradzkim i o zagospodarowaniu przestrzennym historycznych miast w dolinie Bzury do końca XVII w. Wszystkie te prace przyczyniły się do stworzenia pełniejszego obrazu morfogenezy całego zbioru miast w regionie łódzkim.

Oprócz prac empirycznych spod pióra prof. Mariusza Kuleszy wyszły również opracowania o charakterze uogólniającym, teoretycznym i metodologicznym. Dotyczyły one z jednej strony geografii historycznej jako dyscypliny naukowej, z drugiej, węższej, morfologii miast. Do pierwszej kategorii należały rozważania na temat geografii historycznej, jako determinanty rozwoju nauk humanistycznych, oraz czasu i przestrzeni w naukach geograficznych, a także syntetyczne opracowania o rozwoju geografii historycznej, a zwłaszcza

o badaniach geograficzno-historycznych osadnictwa miejskiego w Polsce w okresie międzywojennym i po drugiej wojnie światowej, ze szczególnym uwzględnieniem badań układów urbanistycznych miast Polski Środkowej. Do drugiej kategorii należą m.in. ważna, teoretyczna praca o morfologii miast, jej stanie i tendencjach rozwoju oraz praca o zastosowaniu klasycznych, brytyjskich metod Conzenowskich w polskich badaniach morfologii miast. Niezmiernie wartościowe są także prace dotyczące problematyki metodologicznej w badaniach genezy i pierwotnego rozplanowania miast, w tym rzadko w polskiej morfologii urbanistycznej poruszanej problematyki rozmierzania miast średniowiecznych i dawnych modułów mierniczych. Część z wyżej omówionych prac ukazała się we współautorstwie z Markiem Koterem.

W ostatnim okresie w pracach prof. Kuleszy pojawił się nowy nurt badawczy, z pogranicza kilku działów nauk geograficznych – geografii kultury, geografii ludności oraz geografii politycznej. Przedmiotem Jego zainteresowania stał się mianowicie krajobraz kulturowy Łodzi i regionu łódzkiego oraz rola poszczególnych wspólnot narodowych, mieszkających na tym terenie, w jego tworzeniu. Powstała cała seria prac traktujących m.in. o roli wspólnot wyznaniowych – protestantów, żydów i in. – w historii Łodzi i w kształtowaniu jej krajobrazu kulturowego, a także o tym, „co po nich pozostało”, czyli o śladach materialnego dziedzictwa tych wspólnot we współczesnym krajobrazie miasta. Są w tej grupie także prace dotyczące przeszłości i teraźniejszości wspólnot narodowych i wyznaniowych na obszarze naszego regionu oraz wpływu wielonarodowego dziedzictwa kulturowego na współczesny krajobraz miast Polski Środkowej. Przedmiotem szczególnego zainteresowania prof. Kuleszy zdała się być społeczność żydowska, której poświęcił dwie interesujące prace. Jedna z nich traktuje o materialnym dziedzictwie Żydów w krajobrazie kulturowym Polski Środkowej, druga – wyjątkowo poświęcona innemu regionowi – dotyczy kwestii skupisk ludności żydowskiej na Śląsku w pierwszych latach po drugiej wojnie światowej. Część wymienionych prac powstała we współautorstwie z Andrzejem Rykałą.

W dorobku naukowym prof. Mariusza Kuleszy jest też 21 publikacji w językach obcych. Wyróżnić wśród nich można dwie wyraziste grupy tematyczne. Pierwsza związana jest z podstawową w Jego badaniach dyscypliną, którą była geografia historyczna osadnictwa miejskiego i morfologia miast, druga natomiast z geografiami polityczną, na ogół w ujęciu historycznym. Prace pierwszej kategorii dotyczyły m.in. genezy przedlokacyjnych i lokacyjnych układów miejskich na przykładzie Pomorza Zachodniego, form morfologicznych miast średniowiecznych w Polsce oraz planów tych miast i ich sukcesji we współczesnym krajobrazie miast polskich, a także genezy i rozwoju miast wielokulturowych w Polsce Środkowej. Były tu też prace trochę nietypowe dla Jego dorobku naukowego, np. o adaptacji i rewitalizacji dawnych obiektów fabrycznych do nowych funkcji miejskich na przykładzie Łodzi, o podstawach historycznych i zmianach społeczno-gospodarczych małych miast w Polsce oraz

o formach osiedli wiejskich w Polsce i ich transformacji w procesie historycznym. Część z tych prac wydana była we współautorstwie z Markiem Koterem, a także z Dorotą Kaczyńską. Opracowania tej kategorii opublikowane zostały m.in. w periodyku międzynarodowego towarzystwa badaczy morfologii miast (ISUF), którego prof. Kulesza był członkiem, noszącym tytuł „Urban Morphology. Journal of the International Seminar on Urban Form” oraz publikacjach z konferencji ISUF w Birmingham, Glasgow, Friani, Florencji, Sztokholmie i Ouro Preto, na których prezentował swoje referaty. Ostatnia Jego publikacja anglojęzyczna pt. *Shaping the Housing of Industrialists and Workers. The Textile Settlements of Księży Młyn (Łódź) and Żyrardów in Poland* (współautor M. Koter) ukazała się tuż przed śmiercią prof. Kuleszy w prestiżowym tomie pod red. P.J. Larkhama i M.P. Conzena pt. *Shapers of Urban Form. Exploration in Morphological Agency* (New York and London 2014).

Prace prof. Kuleszy z zakresu geografii politycznej powstawały zazwyczaj w związku z organizowanymi cyklicznie przez Katedrę Geografii Politycznej i Studiów Regionalnych międzynarodowymi konferencjami z geografii politycznej bądź z podobnymi konferencjami organizowanymi przez zagranicznych partnerów Katedry. Problematyka tych konferencji dotyczyła najczęściej problemów granic i pograniczy – dawnych i współczesnych – zagadnień mniejszości narodowych i wyznaniowych, regionów wielokulturowych itp. Prace prof. Kuleszy (pisane m.in. we współautorstwie z A. Rykałą, M. Koterem i D. Kaczyńską) dotyczyły właśnie tej problematyki, lecz charakteryzowały się z reguły ujęciem geograficzno-historycznym. Traktowały np. o geograficznych i historycznych podstawach kształtowania się granic dawnej i współczesnej Polski, genezie regionów geograficzno-historycznych Polski oraz ich terytoriach i granicach od początku państwa polskiego po rozbiory, dziejach politycznych Wielkopolski i ziem łęczyckiej i sieradzkiej, a także o historycznych zmianach statusu politycznego ziemi łódzkiej. Prace te przyczyniały się do lepszego zrozumienia przez cudzoziemskiego czytelnika złożonych dziejów historyczno-politycznych Polski. Równie interesujące były prace dotyczące kwestii mniejszości oraz wielonarodowego dziedzictwa kulturowego. Traktowały one m.in. o wpływie wieloetnicznego dziedzictwa kulturowego na krajobraz kulturowy Polski Środkowej i o wielonarodowym dziedzictwie kulturowym wschodniej części Rzeczypospolitej Obojga Narodów oraz o mniejszości protestanckiej na Śląsku, a także o genetycznym zróżnicowaniu mniejszości niemieckiej w krajach Europy Środkowej.

W dorobku prof. Kuleszy jest też pięć książek, w tym trzy we współautorstwie. Pierwszą stanowi omawiana już, świetna rozprawa pt. *Morfogeneza miast na obszarze Polski Środkowej w okresie przedrozbiorowym. Dawne województwa łęczyckie i sieradzkie* (Wyd. UŁ, Łódź 2001). Druga, nawiązująca do zainteresowań prof. Kuleszy problemami wieloetniczności, to zbiorowa praca łódzkich geografów i historyków pt. *Wpływ wielonarodowego dziedzictwa kulturowego Łodzi na współczesne oblicze miasta* (Wyd. UŁ, Łódź 2004),

w której udział prof. Kuleszy był znaczący. W trzeciej książce, we współautorstwie z Markiem Sobczyńskim, pt. *Miejsce i rola powiatu w tradycji podziału terytorialnego Polski*, napisał rozdział o przedrozbiorowych podziałach lokalnych ziem Rzeczypospolitej (Wyd. UŁ, Łódź 2006). Czwarta książka pt. *Studia społeczne i przestrzenne ośrodka przemysłowego (na przykładzie Sosnowca)* (Wyd. UŁ, Łódź 2007) powstała we współpracy z Alicją Szajnowską-Wysocką; prof. Kulesza opracował w niej obszerną część o rozwoju urbanistycznym i morfologii miasta. Ale najważniejszym niewątpliwie osiągnięciem badawczym prof. Kuleszy jest opracowanie obszernej monografii pt. *Zagadnienia morfogenezy i rozplanowania miast średniowiecznych w Polsce*, (Wyd. UŁ, Łódź 2011, 360 s.), stanowiącej tzw. książkę profesorską.

Większość prac morfologicznych dotyczy z reguły genezy układów przestrzennych pojedynczych miast lub niewielkiego ich zbioru. Tylko nieliczni badacze – H. Münch, S. Pazyra, J. Pudełko, M. Książek – dokonali tego dla zbioru miast całego regionu, odpowiednio Wielkopolski, Mazowsza, Śląska i Małopolski. Nieliczne prace poświęcone formom rozplanowania miast w skali całej Polski, np. W. Kalinowskiego bądź T. Tołwińskiego, mają charakter przeglądowy, podręcznikowy. W tym kontekście opracowanie prof. M. Kuleszy należy uznać bezdyskusyjnie za wielką syntezę. Dzięki imponującemu opanowaniu interdyscyplinarnej, wielce rozproszonej i posiadającej szereg „białych plam” (Kielecczyzna, Podkarpacie, Lubelszczyzna, a nawet Kujawy) literatury przedmiotu oraz dzięki badaniom własnym, które ją uzupełniały, potrafił skodyfikować cały ogólnopolski dorobek dotyczący genezy i form rozplanowania polskich miast średniowiecznych. W rezultacie stworzył dzieło o wysokich walorach naukowych, unikatowe kompendium wiedzy o tym, jak powstawały pierwsze polskie osady o charakterze miejskim, jak kształtowały się ich najstarsze układy przestrzenne i jak później przekształcały się w miasta lokacyjne. Interesująco omawia przedlokacyjne formy o charakterze protomiejskim – zespoły grodowe, osady targowe i rzemieślnicze i in. – a następnie dokonuje wszechstronnej analizy lokacji miast polskich na prawie niemieckim od XIII do XV w. Przedstawia różne wzorce lokacji – magdeburską, średzką, chełmińską i lubecką – oraz odpowiednie dla nich zasady rozplanowania i rozmierzania miast średniowiecznych w poszczególnych, bardzo się pod tym względem różniących, regionach Polski. Szczególnie cenne są tu zwłaszcza rozważania dotyczące średniowiecznej metrologii, tj. stosowanych w tym okresie różnych miar i modułów mierniczych, jak również wieńcząca to dzieło typologia form rozplanowań miast średniowiecznych w Polsce. Wymiar polityczny ma ponadto podważenie, argumentami naukowymi, w ślad za innymi polskimi badaczami, szowinistycznych tez historiografii niemieckiej, że miasta polskie nie miały rodzimych korzeni, lecz powstawały na surowym korzeniu li tylko za sprawą wzorców i osadników niemieckich.

Omówione wyżej znakomite i klasyczne już dzisiaj dzieło stało się podstawą do nadania Mariuszowi Kuleszy 17 sierpnia 2012 r. tytułu profesora zwyczajnego. W ślad za tym, 1 października 2012 r. objął On funkcję kierownika Katedry Geografii Politycznej i Studiów Regionalnych UŁ.

Nagła śmierć brutalnie przerwała wspaniałe rozwijającą się karierę naukową Profesora Kuleszy. W Zmarłym tracimy nie tylko świetnego, twórczego naukowca, wybitnego specjalistę w dziedzinie geografii historycznej i morfologii miast oraz sprawnego kierownika Katedry, a także cenionego i lubianego przez studentów nauczyciela akademickiego, lecz również – a może przede wszystkim – dobrego, życzliwego i wspaniałego Kolegę, a dla wielu niezapomnianego Przyjaciela.

Prof. zw. dr hab. Marek Koter